

MICHAEL BOND

Paddington, pomocník na pohľadanie

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čierneho Peru

Ilustrovala Peggy Fortnum

PADDINGTON, POMOCNÍK NA POHLADANIE

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čierneho Peru

Michael Bond

Ilustrovala Peggy Fortnum

slovar

Text copyright © Michael Bond 1960
Illustration copyright © Peggy Fortnum
Translation © Miroslava Gavurová, Ján Gavura 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1388-8

OBSAH

1. Piknik na rieke	5
2. Paddington na dražbe	25
3. Paddington domácim majstrom	42
4. Návšteva kina	62
5. Niečo strašné v kuchyni	82
6. Problémy v práčovni	101
7. Paddington v reštaurácii	120

Prvá kapitola

PIKNIK NA RIEKE

Paddington sa posadil v posteli a tváril sa veľmi zmätene. V dome na adrese Windsorské záhrady číslo 32 sa všetky udalosti, najmä raňajky, diali zásadne podľa prísneho poriadku a bolo naozaj nezvyčajné, že ho čosi zobudilo takto zavčasu.

Dobre sa rozliadol po izbe, ale každá každučká vec bola na svojom mieste. Na nočnom stolíku stála posledná fotografia Paddingtonovej tety Lucy, ktorú

dostal krátko pred jej odchodom do domova pre medvede na dôchodku v Lime. Hneď vedľa fotografie má pohár svojho obľúbeného lekváru aj niekoľko ďalších vecí.

Na háčiku na dverách ako vždy visel Paddingtonov starý klobúk i trojštvrťový vlnený kabát. Peruánske mince boli stále schované pod vankúšom.

Ale najdôležitejšie zo všetkého bolo, že keď navihol posteľnú plachtu a nakukol pod posteľ, našiel svoj malý kožený kufrík s tajným priečinkom na skicár a vzácne papiere.

Paddington si s úľavou vydýchol. S Brownovcami žil už vyše roka, ale ešte si celkom nezvykol, že má vlastnú izbu, a nepatril k medveďom, čo by rady riskovali.

Paddington podvedome namočil labku do pohára s lekvárom a už-už sa znovu ukladal do postele, keď odrazu nastražil uši.

Zo záhrady bolo počuť akési hlasy – a nebolo ich málo. Niekoľkokrát buchli dvere a potom v diaľke začul hluk. Nápadne pripomínal štrnganie tanierov, po ktorom zvyčajne nasledovali rozkazy pani Brownovej.

Paddington sa vymotal z postele a ponáhlal sa cez celú izbu k oknu. Znelo to veľmi zaujímavo a nerád by čokoľvek zmeškal. Keď vyzrel cez okno, pri pohľade, ktorý sa mu naskytol, takmer spadol od údivu. Poriadne dýchol na okennú tabuľu a labkou ju pretrel, aby si bol istý, že sa mu to nesníva.

Vonku na trávniku sa okolo veľkého prúteného koša zhromaždila celá rodina Brownovcov – pán Brown a pani Brownová, Jonathan a Judy. A nielen oni. Práve v tej chvíli z kuchyne vyšla pani Birdová, ich gazdiná, a niesla obrovský podnos s celou hromadou chlebíkov.

Paddington zišiel z okennej rímsy a ponáhlal sa na prízemie. Bola to jedna veľká záhada a záhady treba preskúmať.

„Spoloční sa na Paddingtona!“ hovorili všetci, keď sa objavil v kuchynských dverách. Práve zatvárali veko na koši.

„Ten medveď zacíti chlieb s lekvárom na míľu,“ šomrala pani Birdová.

„Namojveru,“ povedala Judy a kývla naňho prstom. „Malo to byť prekvapenie. Dokonca sme si všetci privstali.“

Paddington sa s rastúcim údivom pozeral raz na jedného, raz na druhého.

„Len sa nič sa neboj, Paddington,“ zasmiala sa pani Brownová. „Žiaden strach. Ide sa na piknik na rieke.“

„A budeme súťažiť,“ zvolal Jonathan a zamával vo vzduchu rybárskou sieťkou. „Ocko slúbil cenu tomu, kto prvý niečo uloví.“

Paddingtonovi sa oči ešte väčšmi zaokrúhlili. „Piknik?“ vykrikol. „Tak sa mi zdá, že na pikniku na rieke som ešte nikdy nebol!“

„Tak to je dobre,“ povedal pán Brown a rázne si vykručil fúzy. „Lebo teraz na jeden pôjdeš. Takže šup-šup s raňajkami. Vonku je krásne a treba si to poriadne užiť.“

Paddingtonovi nebolo treba dvakrát hovoriť. Kým Brownovci mali plné ruky práce s balením piknikovej výbavy do auta, rýchlo vbehol dovnútra, kde ho už čakali raňajky. Rád skúšal nové veci a na výlet sa tešil. Na bývaní s Brownovcami bolo úžasné, že o prekvapenia tu nikdy nebola núdza.

„Dúfam, že som ešte v živote neurobil všetko,“ povedal pani Birdovej, ktorá prišla do jedálne zistiť, či

už dojedol hrianku s lekvárom. „Potom by mi už ďalšie prekvapenia nezostali!“

„Hm,“ zamyslela sa pani Birdová prísne, keď ho vystrkávala von z izby. „O jedno prekvapenie budeš mať postarané, ak si pred cestou neumyješ z fúzov tie škrvny po slanine a vajíčkach. Ešte som nevidela, aby sa medveď takto zababral.“

Paddington sa zatváril urazene a stratil sa v chodbe. „Len som sa chcel rýchlo najesť, pani Birdová,“ vysvetľoval.

Jednako sa však ponáhlal hore schodmi do kúpeľne. Pred odchodom mal v úmysle spraviť ešte niekoľko dôležitých vecí. Predovšetkým si musel zbaliť kufor a takisto sa chcel pozrieť do atlasu. Paddingtona strašne bavil zemepis a myšlienka pikniku na rieke ho veľmi nadchla. Bola to nesmierne vzrušujúca predstava.

„Ktovie, prečo je to tak,“ povedala pani Birdová, keď si už asi po štyridsiaty raz upravovala klobúk, „ale vždy, keď sa táto rodina niekam vyberie, nabalí si toľko vecí, že by to stačilo na mesiac pre celý regiment.“

Brownovci sa natlačili do auta a začali sa terigať po ceste k rieke. Okrem Brownovcov, pani Birdovej a Paddingtona viezli v aute kôš, gramofón, kopy platní, niekoľko balíčkov a pár rybárskych sietí – nehovoriac ešte o niekoľkých slnečníkoch, stane a vanúškoch.

Pani Brownová sa znepokojene zamrvila a prisvedčila pani Birdovej. Paddingtonov kožený kufor ju pichal do chrbta a starý klobúk, ktorý si vzal proti úpalu, ju jednoducho štekľil na tvári.

„Je to ešte veľmi ďaleko?“ spýtala sa.

Paddington, ktorý pohodlne sedel pri nej na prednom sedadle, sa pozrel do mapy. „Podľa mňa je to ďalšia odbočka doprava,“ oznámil a labkou sledoval cestu.

„To dúfam,“ povedala pani Brownová. V to ráno už raz odbočili zle, keď Paddington omylom sledoval na mape zaschnutú lekvárovú šupku.

„Kto to kedy slýchal – odbočiť doprava podľa suchej šupky lekváru,“ hundral pán Brown. „Tomu policajtovi sa to ani zamak nepáčilo.“

Paddington sa veľmi snažil odčiniť škodu, vystrčil teda hlavu z okna a potiahol nosom.

„Podľa mňa už musíme byť blízko, pán Brown,“ zvolal. „Cítim čosi nezvyčajné.“

„To bude plynáreň,“ povedal pán Brown a ukázal v smere Paddingtonovej labky. „Rieka je na *tejto* strane.“

Ešte ani nedohovoril a už sa dostali na odbočku a tam, priamo pred nimi, sa ukázala široká hladina rieky.

Keď sa všetci vymotali z auta, Paddingtonovi sa rozžiarili oči; a kým ostatní vybalovali zásoby, on sa postavil na breh a prezeral si celú scenériu. Urobila naňho nesmierny dojem.

Na chodníku pri rieke sa tlačili ľudia a všade okolo boli lode. Člny, kanoe, pramice a plachetnice s bielymi plachtami vzdúvajúcimi sa vo vetre. Pred očami mu prehrmel parník plný ľudí a zanechal po sebe veľkú vlnu, ktorá sa šírila po hladine a rozhojdala všetky menšie loďky. Každý na palube sa tváril veľmi veselo a šťastne a viacerí ľudia ukazovali na Paddingtona a mávali mu.

Paddington nadvihol klobúk na pozdrav a potom sa obrátil k ostatným. „Mám taký dojem, že sa mi rieka bude páčiť,“ oznámil.

„To dúfam, zlatko,“ povedala pani Brownová zne-
pokojene. „Chceli sme urobiť radosť hlavne tebe.“

Pozrela sa na rad člnov priviazaných pri prístav-
nom mostíku. Ešte včera vyzeral nápad pána Brow-
na usporiadať piknik na rieke bezchybne. Ale teraz,
keď už boli naozaj tu, zachvátil ju akýsi nepríjemný
pocit a vedela, že pani Birdová sa cíti rovnako. Zblíz-
ka vyzerali člny strašne malé.

„Si si istý, Henry, že sú bezpečné?“ spýtala sa a ner-
vózne si člny prezerala.

„Bezpečné?“ zopakoval pán Brown, keď šiel na pri-
stávací mostík ako prvý. „Samozrejme, že sú bezpeč-
né, Mary. Nechaj to všetko na mňa.“

„Dávam ti na starosť všetky laná a ich obsluhu,
Paddington,“ zakričal. „Budeš kormidlovať.“

„Veľmi pekne ďakujem, pán Brown,“ povedal Pad-
dington a cítil sa pritom strašne dôležito. Keď liezol
do loďky a dôsledne si labkami všetko ohmatával,
oči mu žiarili od vzrušenia.

„Správca požičovne lodí má teraz veľmi veľa prá-
ce,“ oznámil pán Brown a ďalej pomáhal ostatným
s nastupovaním na palubu. „Tak som mu povedal, že
sa odrazíme sami.“

„Paddington!“ zvolala pani Brownová a zdvihla z podlahy loďky najlepšie klobúk pani Birdovej. „Dávaj pozor, čo robíš s tou rybárskou sieťou! Ešte niekoho pripravíš o hlavu.“

„Prepáčte, pani Birdová,“ ospravedlňoval sa Paddington. „Len som ju chcel vyskúšať.“

„A hotovo,“ povedal pán Brown, usadil sa na sedadlo a pevne uchopil veslá. „Poďme na to! Postav sa ku kormidlu, Paddington.“

„A čo mám robiť, pán Brown?“ zakričal Paddington.

„Natiehni laná,“ zvolal pán Brown. „No tak – ľavú labku dole.“

„Ach, bože,“ znepokojovala sa pani Brownová. Jednou rukou sa držala boku loďky, druhou pevne zvierala slnečník. Kútikom oka zbadala, že sa na nich už uprene pozerá nemálo ľudí.

Paddington vzadu na člne potiahol dve laná priviazané ku kormidlu. Nebolo mu celkom jasné, či pán Brown mal na mysli *svoju* ľavú stranu, alebo tú jeho, tak pre istotu potiahol obe. Každý netrpezlivo čakal, kedy sa pán Brown zaprie do vesiel.

„Myslela som, Henry,“ povedala po chvíli pani

Brownová, „že by to šlo oveľa ľahšie, keby si najprv odviazal čln z prístavného mostíka.“

„Čože?!“ zvolal pán Brown. Utrel si čelo a nahnevane sa obzrel cez plece. „To ešte nikto nespravil?“

„Ja to urobím, pán Brown,“ zvolal Paddington dôležito, keď sa predieral po boku lode. „Laná mám predsa na starosti ja!“

Brownovci trpezlivo čakali, kým Paddington preskúma lano. Uzly mu veľmi nešli, medvedími labkami sa rozväzovali ťažko, ale napokon vyhlásil, že všetko je prichystané.

„Dobre!“ zakričal pán Brown a ešte raz sa podujal loďkou pohnúť. „Smelo vpred! Odviaž laná, Paddington. Tak a teraz sa všetci držte!“

„Čo mám urobiť, pán Brown?“ pokúšal sa Paddington prekričať špliechanie vody. Usporiadať piknik na rieke sa ukázalo oveľa zložitejšie, než čakal. Pred sebou videl toľko lán, čo mal ťahať, až bol z toho trochu zmätený. Najprv mu pán Brown prikázal, aby laná odviazal. Teraz povedal, nech sa všetci držia.

Paddington teda zavrel oči a držal sa lana oboma labkami tak silno, ako len vládal.

Nebol si celkom istý, čo sa dialo potom. V jednej chvíli stál na člne – v druhej tam už čln nebol.

„Henry!“ zvolala pani Brownová, keď niečo hlasno šplechlo. „Prepánajána! Paddington spadol do vody!“

„Medveď cez palubu!“ kričal Jonathan, keď sa loď odrazila od brehu.

„Drž sa, Paddington!“ pridala sa Judy. „Pomoc je už na ceste.“

„Ale ja som sa naozaj držal,“ volal Paddington, keď sa vynoril a zaprskal. „A aj tak som spadol.“

Pani Brownová ponorila do vody slnečník. „Rýchlo, Henry, rýchlo,“ kričala.

„Paddington určite nevie plávať,“ povedala Judy.

„Čo si vravela?“ zvolal Paddington.

„Povedala, že nevieš plávať,“ zopakoval pán Brown.

Keď Paddingtonovi došlo, čo pán Brown vyslovil, začal vo vzduchu divoko mávať labkami, vzápätí sa ponoril a zostala po ňom len kopa bublín.

„Výborne, Henry,“ hnevala sa pani Brownová. „Len sa pozri, čo si spôsobil. Kým si čušal, Paddingtonovi nič nebolo.“

„No úžasné!“ hundral pán Brown a veľavýznamne sa na svoju manželku pozrel.

„To bude v poriadku,“ kričal Jonathan. „Hodte mu niekto záchranné koleso!“

Kým sa Brownovci dostali k prístavnému mostíku, Paddington už ležal zachránený na chrbte a zhŕklo sa okolo neho veľa ľudí. Všetci naňho zírali a každý čosi navrhoval, zatiaľ čo muž z prístavu mu poťahoval labkami dozadu a dopredu a dával mu umelé dýchanie.

„Vďakabohu je v poriadku,“ vydýchla si s úľavou pani Brownová.

„Néviem, prečo by némal byť,“ hovoril chlapík. „Šak keby si lahol, vóda by mu bóla tak pó fúzy. Tam

je voda len tak pó články. Téraz asik aj ménej – keď tak kukám, kólko toho vypil. Šak on mal pri tom tópení otvorené ústa.“

Judy sa sklonila a pozrela na Paddingtona. „Tak sa mi zdá, že chce čosi povedať,“ vyhlásila.

„Grrr,“ zachrčal Paddington, keď sa posadil.

„Téraz chvílu cichó lež, ty médvedia pádavka,“ povedal správca pohrdavo a prinútil Paddingtona znova zaľahnúť.

„Grr,“ chrčal Paddington. „ASISOMKDESISTRATILKLOBÚK.“

„ASISOMKDESISTRATILKLOBÚK,“ zopakoval po

Paddingtonovi chlapík a na tvári sa mu zračil ešte väčší údiv. „Né si ty néjaký médveď z cúdziny? Vču-
leky tu nemávame príliš véla návštevnikov zo zá-
moria,“ povedal a obrátil sa k Brownovcom.

„*Pochádzam z Peru,*“ vyprskol Paddington, keď sa mu podarilo lapiť dych. „Ale teraz *bývam* v Londý-
ne vo Windsorských záhradách číslo tridsaťdva
a mám dojem, že som stratil klobúk!“

„Už len to nám chýbalo,“ hlesla pani Brownová
a pevne stisla manželovi plece. „Počuješ, Henry? Pad-
dington stratil klobúk.“

Brownovci sa na seba zdesene pozreli. Na Pad-
dingtonov klobúk často hundrali – zvyčajne, keď to
nepočul –, lebo bol veľmi starý. Ľudia vonku naň
dosť často ukazovali prstom. Ale napriek tomu si
Paddingtona bez neho nevedeli vôbec predstaviť.

„Mal som ho na hlave, keď som spadol do vody,“
zvolal Paddington. „A teraz tam už nie je.“

„Páni,“ poznamenal Jonathan. „Veď ten mal v se-
be toľko dier! Možno sa potopil.“

„*Potopil?!*“ vyhrkol Paddington zdesene. Rozbehol
sa na koniec prístavného mostíka a civel do bahni-
tej vody. „Nie, nemohol, nesmel sa potopiť!“

„Vždy ho má na hlave,“ vysvetľovala správcovi pani Brownová. „Odkedy ho poznáme. Dostal ho od svojho uja v Peru.“

„V Čiernočiernom Peru,“ dodal Paddington.

„V Čiernočiernom Peru,“ zopakoval správca a veľmi to naňho zapôsobilo. Obrátil sa k Paddingtonovi a frnkol si po ofine. „Chcete kontaktovať Ochránárske združenie Temže, pane?“

„Nechcem,“ povedal Paddington sebaisto. „Chcem svoj klobúk.“

„Zlatko, pán správca má na mysli, že Ochránárske združenie Temže sa stará o riek,“ vysvetľoval pán Brown. „A možno ti klobúk nájd,“

„Je tu prúd, pane,“ vysvetľoval správca. „Len čo sa vzdialite ód brehu, začne byť veľmi silný, a klobúk možno odnieslo až pónad hrádzu.“ Ukázal na rad budov v diaľke.

„Odnieslo až pónad hrádzu?“ zopakoval Paddington pomaly.

Správca prikývol. „Ak už ho nevtiahlo do víru.“

Paddington sa na chlapíka uprene zadíval. „Môj klobúk!“ zvolal a takmer neveril vlastným ušiam. „Vtiahlo do víru?“